

Arrest

nr. 82 167 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die *loco* advocaat V. ANTychIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij, van Oekraïense nationaliteit, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 17 januari 2011 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 6 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend en op 17.01.2011 werd geactualiseerd door:

Y., T.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Oekraïne (Rep.)

geboren te N. op (...)1945

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij M. B.(...) d.d. 27.11.2009 voorlegt, hebben wij –na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat zij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene legt amper 1 bewijs voor van haar verblijf in België in 2006 (a.d.h.v. een verklaring van tandarts H.(...)) en slechts 1 bewijs van haar verblijf in België in 2007 én voor 31.03.2007 (a.d.h.v. Onnipas van 10.03.2007 t.e.m. 09.06.2007). Het lijkt immers zeer onwaarschijnlijk dat, indien betrokkene effectief sinds 31.03.2007 in België verblijft, zij slechts 1 enkel bewijs kan voorleggen van haar verblijf in België in 2006 en in 2007 en voor 31.03.2007. Bovendien worden de verklaring van de tandarts en de Onnipas niet ondersteund door enig ander bewijs van betrokkenes verblijf in België. De overige documenten die betrokkene bij haar aanvraag voegt verwijzen niet naar betrokkenes verblijf specifiek sinds ten minste 31.03.2007. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar haar ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van getuigenverklaringen en een arbeidsovereenkomst), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009. De elementen met betrekking tot haar lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene haar voordeel weerhouden worden.

Daarnaast beroept betrokkene zich op criterium 2.3, echter betrokkene toont niet aan dat zij familielid s van een EU-burger én buiten het toepassingsgebied van gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) valt. Zij kan zich dan ook niet gunstig beroepen op dit criterium.

Verder toont betrokkene niet aan dat zij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19.07.2009.”

Op 29 september 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit enig middel voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende aan:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Miskennis van de materiële motiveringsverplichting (de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende (stuk 1):

“(…)”

Met andere woorden zegt verweerder dat ze niet zeker is dat verzoekster sinds 31 maart 2007 en tot de datum van bestreden beslissing in België ononderbroken heeft verbleven.

Voor verzoekster is het zeer onduidelijk wat verweerder onder ononderbroken verblijf bedoelt en waarom ze tot conclusie kwam dat betrokkene haar verblijft in België vanaf 31 maart 2007 en tot de datum van bestreden beslissing ooit heeft onderbroken?

Verweerder vermeldt geen concrete juridische en feitelijke gegevens, die haar bevindingen over onderbroken verblijf van verzoekster in het Rijk ondersteunen.

Eigenlijk, is de beslissing gestoeld op veronderstellingen van verweerder dat verzoekster misschien vanaf 31 maart 2007 en tot de datum van bestreden beslissing het Koninkrijk ooit verlaten heeft en daarna terug keerde.

Verzoekster meent dat aan haar betekend bestreden beslissing niet beantwoordt aan vereisten van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

Verzoekster beschikt over bewijzen, die feitelijke vaststellingen (vermeld in de bestreden beslissing) tegenspreken.

Aangezien de Raad geen bevoegdheid heeft van opportuiniteitsonderzoek, hoefden deze niet voorgelegd worden.

Toch, voegt verzoekster volledige kopie van haar Oekraïense reispaspoort bij (document 3).

Haar reispaspoort P UKR AC (...) is uitgegeven op 3 juli 1997 en was geldig tot 7 juli 2007.

Bij indienen van haar regularisatieaanvraag, voegde verzoekster kopie van haar eerste bladzijden met foto en identiteitsgegevens + bladzijden met in reis- uitreisstempels.

Noch wet noch vernietigde instructie, noch vademecum regularisatie vermeldt dat bij indienen van regularisatieaanvraag alle bladzijden van verzoeksters' identiteitsdocument moeten bijgevoegd worden.

Uit bijgevoegde bij de regularisatieaanvraag kopieën van reispaspoort, kon door de verweerder duidelijk afgeleid worden dat verzoekster over haar Oekraïense reispaspoort beschikte, die tot 3 juli 2007 geldig was.

Verweerder betwist niet dat verzoekster over haar Oekraïense reispaspoort beschikt en dat deze op het moment van de besluitvorming niet meer geldig was.

In het geval als verzoekster na 31 maart 2007 en tot 3 juli 2007 ooit België heeft verlaten, moest ze haar nieuwe paspoort in Oekraïne aanvragen, waarbij de oude afgeven.

Tevens, bij verlaten van de Europese buitengrens, zou in het oude paspoort van verzoekster grensstempel aangebracht moeten worden.

Bij bestuderen van de alle voorgelegde bladzijden van verzoekster's paspoort, kan er nergens stempels aangetroffen worden die tonen dat betrokkene na 31 maart 2007 het Koninkrijk verlaten heeft.

Verzoeker beschikt nog steeds over haar origineel Oekraïense reispaspoort, wat betekent dat ze niet in fysische mogelijkheid verkeert om haar oude reispaspoort naar nieuwe Oekraïense reispaspoort om te wisselen omdat ze tot heden in België blijft.

Wetende, dat verzoekster na 3 juli 2007 niet meer over geldig reispaspoort beschikte kon verweerder (op het moment van besluitvorming) betrokkene om het voorleggen van haar Oekraïense reispaspoort verzoeken.

Als verzoekster na 31 maart 2007 België zou verlaten, zou ze gedwongen geweest zijn om een nieuwe Oekraïense reispaspoort verkrijgen en oude afgeven (anders, zou voor verzoekster onmogelijk zijn om met ongeldige Oekraïense paspoort te reizen).

Daarom zou ze niet meer aan verweerder haar oude reispaspoort kunnen voorleggen.

Op deze manier zou verweerder kunnen nagaan of verzoekster het Belgische grondgebied na 31 maart 2007 ooit verlaten heeft.

Met andere woorden, als (bij besluitvorming in dit dossier) verweerder twijfelde of verzoekster ononderbroken na 31 maart 2007 in het Rijk verbleef, zou verweerder bij verzoekster om bijkomende informatie of bewijzen moeten vragen wat niet gebeurde.

Verweerder heeft nagelaten met al in het dossier beschikte gegevens rekening te houden of bij twijfel bijkomende informatie aan te vragen.

Betrokkene meent dat verwerende partij bij de beoordeling van verzoeksters' vraag om regularisatie is uitgegaan vanuit niet volledige / niet correcte feitelijke gegevens en op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Alhoewel verzoekster via haar raadvrouw de Dienst Vreemdelingenzaken contacteerde en klaar stond om bijkomende vragen te beantwoorden of andere documenten te leveren, bleef dit zonder enige reactie van de kant van verweerder.

Trouwens, de aanvraag om regularisatie en schrijven van verzoeksters' raadvrouw bevatten alle noodzakelijke gegevens (adres, telefoon, fax en e-mail), waar verweerder zeer eenvoudig de raadvrouw kan bereiken.

Zonder moeite te doen om advocate van verzoekster te contacteren en bijkomende uitleg/bewijzen te vragen, haastte de Dienst Vreemdelingenzaken zich om aanvraag om regularisatie te weigeren.

Deze werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt duidelijk het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Omdat verzoekster beroep deed op punt 2.8 B van de instructie, leverde ze door haar raadvrouw bewijzen van het verblijf in België vanaf 2006, alhoewel ze vanaf oktober 2003 in het Koninkrijk is.

Ze legde gevraagde arbeidsovereenkomst en stukken, dat ze vanaf sinds 31 maart 2007 in België verblijft.

Het administratieve dossier bevat stukken, die verzoekster bij haar aanvraag voegde.

Ze leverde vervoerbewijs "Omnipas" uitgegeven voor periodes:

- vanaf 10 maart 2007 tot en met 9 juni 2007
- vanaf 30 juli 2008 tot en met 29 oktober 2008
- vanaf 18 augustus 2009 tot en met 17 november 2009

Tevens, voegde verzoeksters aanbevelingsbrieven van Belgische burgers die bevestigen dat betrokkene vanaf 2006/2007 regelmatig ontmoeten en met haar contact houden.

Op 17 januari 2011 stuurde raadvrouw van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken een bijkomende schrijven met verklaring van leerkracht Nederlands bij SCVO — Sité uit Antwerpen, waaruit blijkt dat betrokkene vanaf september 2010 tot december 2010 een taalcursus volgt (zie in het administratieve dossier).

Bij deze voegt verzoekster een historiek van haar abonnement bij de Lijn Antwerpen, uitgeprint door de Lijn zelf (stuk 4).

Uit deze historiek kan men duidelijk zien dat verzoekster vanaf december 2006 tot 17 november 2011 vaste klant bij de Lijn was / is.

Verzoekster voegt bijkomende brieven van Belgische onderdanen, die ononderbroken verblijf van betrokkene in België vanaf 2006/2007 bevestigen (stuk 5).

Betrokkene beschikt nog over talrijke andere bewijzen (taaldiploma's, aankoopbewijzen enz.) die op de eerste aanvraag van verweerder kon voorgelegd worden.

Verweerder betwist niet dat verzoekster tot 31 maart 2007 in het Koninkrijk verbleef maar zij is niet zeker dat dit verblijf wel of niet ononderbroken was.

Verweerder beschikt niet over gegevens of bewijzen dat verzoekster het Koninkrijk ooit verlaten heeft, toch besluit verweerder dit in nadeel van verzoekster te interpreteren.

Omwille van illegale toestand van verzoekster kon ze zich niet bij de gemeente van haar verblijfplaats registreren en heeft geen andere bewijs behalve die voorgelegd had / heeft - wat logisch is.

Verweerder betwist niet dat door verzoekster voorgelegde stukken echt zijn.

Derhalve, moet verweerder met deze wel rekening houden.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie — en asielbeleid op basis van niet volledige / niet correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Er is duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster meent dat door bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien,

op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Door formele / oppervlakkige benadering van verzoeksters' dossier, was aan verzoekster mogelijkheid ontzegd om bijkomende bewijzen van haar ononderbroken verblijf in het Koninkrijk te leveren.

Bijkomend, er blijkt dat noch wet, noch instructie definitie van "ononderbroken verblijf" voorziet.

Door ontbreken van genoemde definitie en bij passieve houding van verweerder, wist verzoekster niet precies welke documenten in haar regularisatieprocedure moeten geleverd worden om ononderbroken verblijf in België te kunnen bewijzen.

Met andere woorden, is in deze het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Verzoekster voert gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing moeten leiden."

2.2 Waar de verzoekende partij in de aanhef van haar enig middel de schending aanvoert van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*, stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

2.3 Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van *"de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"*, wordt aangenomen dat de verzoekende partij doelt op het volgende.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij zich middels het voorleggen van een arbeidsovereenkomst met M.B.(...) beroept op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 maar dat zij niet in aanmerking komt voor de toepassing hiervan, nu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet kan aantonen op ononderbroken wijze in België te hebben verbleven en dit sinds 31 maart 2007. Immers lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat, indien de verzoekende partij effectief sinds 31 maart 2007 in België verblijft, zij slechts één enkel bewijs kan voorleggen van haar verblijf in België in 2006 en in 2007 en voor 31 maart 2007. Tevens worden de verklaring van de tandarts en de omnipas niet ondersteund door enig ander bewijs van het verblijf van de verzoekende partij in België daar de overige documenten die de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft gevoegd niet verwijzen naar haar verblijf specifiek sinds 31 maart 2007. De verzoekende partij kan aldus geen aanspraak maken op het criterium 2.8B daar haar ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 niet vaststaat. Verder wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de lokale verankering van de verzoekende partij niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009 en bijgevolg niet in haar voordeel kunnen weerhouden worden. Daarnaast kan de verzoekende partij zich evenmin beroepen op criterium 2.3 daar zij niet aantoonst familielid te zijn van een burger van de Unie en zij buiten het toepassingsgebied van gezinshereniging valt. Tenslotte wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van *"de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"* blijkt dan ook niet.

2.4 Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet zou kunnen aantonen op

ononderbroken wijze in België te verblijven en dit sinds 31 maart 2007, dan wel dat dit niet vaststaat. De verzoekende partij stelt over bewijzen te beschikken en feitelijke vaststellingen te kunnen aandragen die deze vaststelling in de bestreden beslissing tegenspreken. Zij voegt vooreerst een integrale kopie van haar Oekraïens paspoort in bijlage bij haar verzoekschrift en duidt erop dat zij tevens ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf een kopie van de eerste bladzijden van dit paspoort alsmede van de bladzijden met de in- en uitreisstempels had aangebracht. De verwerende partij kon aldus duidelijk afleiden dat haar Oekraïens paspoort slechts geldig was tot 3 juli 2007. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat indien zij na 31 maart 2007 en tot 3 juli 2007 ooit België zou hebben verlaten, zij in Oekraïne een nieuw paspoort zou dienen aanvragen waarbij het oude zou dienen te worden ingeleverd, dan wel dat bij het verlaten van de Europese buitengrens in haar oude paspoort een grensstempel zou zijn aangebracht. Zij onderstreept dat uit de bijgebrachte kopies geen dergelijke stempel blijkt en dat zij nog steeds in het bezit is van haar originele paspoort, zodat indien de verwerende partij op het moment van de besluitvorming twijfelde omtrent haar ononderbroken verblijf, zij haar had moeten verzoeken haar paspoort voor te leggen, teneinde te kunnen nagaan of zij het Belgische grondgebied na 31 maart 2007 ooit zou hebben verlaten. Dit gebeurde echter niet, zodat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met alle in het dossier beschikbare gegevens, dan wel om bijkomende informatie te vragen. Daarnaast duidt de verzoekende partij op de door haar ter gelegenheid van haar aanvraag bijgebrachte stukken ter staving van het feit dat zij op ononderbroken wijze in België verblijft en dit sinds 31 maart 2007. Verzoekende partij brengt eveneens in bijlage bij haar verzoekschrift een historiek van haar abonnement bij de Lijn Antwerpen en bijkomende brieven van Belgische onderdanen die haar ononderbroken verblijf bevestigen. Verzoekende partij merkt op dat niet wordt betwist dat deze voorgelegde stukken echt zijn, zodat er wel rekening mee diende te worden gehouden. Tenslotte stelt de verzoekende partij dat noch de wet, noch de instructie een definitie van *“ononderbroken verblijf”* voorzien, zodat haar, mede gezien de passieve, oppervlakkige en formele benadering van haar dossier door de verwerende partij, de mogelijkheid wordt ontzegd om bijkomende bewijzen van haar ononderbroken verblijf in België te leveren daar zij niet precies wist welke documenten dan wel dienden te worden geleverd teneinde haar ononderbroken verblijf in België te bewijzen.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet kan aantonen op een ononderbroken wijze in België te verblijven en dit sinds 31 maart 2007, dan wel dat dit niet vaststaat, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan dat zij wél op een onderbroken wijze in België verblijft en dit sinds 31 maart 2007. Deze voorwaarde op een ononderbroken wijze in België te verblijven en dit sinds 31 maart 2007, werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisseren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 11 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar de schriftelijke procedure.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De door de verzoekende partij in bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde stukken doen hieraan geen afbreuk. Dit klemmt des te meer daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van de integrale kopie van het paspoort van de verzoekende partij - waarop zij thans haar betoog steunt - en de historiek van haar abonnement bij de Lijn Antwerpen en de bijkomende brieven van Belgische onderdanen die haar ononderbroken verblijf bevestigen allen dateren van oktober 2011, terwijl de bestreden beslissing

dateert van 6 september 2011. Er dient op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPs,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs